ਵਾਹਿਥਾ
ਬਨਾਮ
ਤਾਮਿਲ ਨਾਡੂ ਦੀ ਰਾਜਸਭਾ
(ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 762 ਦਾ 2012)
ਫਰਵਰੀ 22, 2023

ਦਿਨੇਸ਼ ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ ਅਤੇ ਬੇਲਾ ਐਮ. ਤ੍ਰਿਵੇਦੀ, ਜੇ.ਜੇ.

ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 — ਧਾਰਾ 302 — ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ — ਬੱਚੇ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣਾ — ਅਭਿਯੋਗ ਦਾ ਕੇਸ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਘਾਟ ਉਤਾਰਿਆ ਜਦੋਂ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 (ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਾਸ) ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਈ ਸੀ — ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾੜੀ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਸਿਰੇ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਗਲੇ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਕੱਸ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ — ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਦੌਰਾਨ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਨੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ — ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਦੀ ਚੀਕ੍ਹ ਸੁਣਕੇ; ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਯਾਨੀ ਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-2 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਿਊ-3 ਵੀ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀਆਂ — ਦੋ ਸਵੈ-ਸਹਾਇਕ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਿਊ-4 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਿਊ-5 (ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਦੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਪੜੋਸੀ) ਨੇ ਵੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ — ਪੋਸਟ-ਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਦਮ ਘੁੱਟਣਾ ਸੀ — ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੀਡਬਲਿਊ-6 - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਸੁਰਾਲ ਵਾਪਸ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ — ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਅਲੀਬਾਈ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ — ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਰਣਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਸੀ — ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਫੈਸਲਾ: ਅਲੀਬਾਈ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ — ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਦੋ ਸਵੈ-ਸਹਾਇਕ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ; ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ — ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੀਡਬਲਿਊ-2 ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਅੱਗੇ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਸਨ ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਸਾਮਾਨਿਆ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਹਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਦੀ ਕਮੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹਨ — ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ — ਹੋਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਸਾੜੀ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਦਾਗ ਸਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮਤਲਬੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦਾ ਮਕਸਦ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨਾ ਨਕਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਲਈ ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਆਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ - ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 106 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੋਝ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖਿਲਾਫ ਭਾਰੀ ਤੌਰ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਵਿਕਲਪਿਕ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਕਤਲ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਮੀਸਾਈਡ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ, ਅਦਾਲਤ

ਫੈਸਲਾ: 1. ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਸਬੂਤ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪੀਡਬਲਿਊ-6 ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਨਕਾਰਦਿਆਂ, ਕਿ 20.06.2007 ਨੂੰ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਲਿਆਂਦਾ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸਾਸ ਦੇ ਘਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-1, ਪੀਡਬਲਿਊ-2 ਅਤੇ

ਪੀਡਬਲਿਊ-3 ਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੇ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਰੱਖਿਆ, ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਸੀ, ਦੋ ਸਵਤੰਤਰ ਗਵਾਹ, ਪੀਡਬਲਿਊ-4, ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਦਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਿਊ-5, ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਦਾ ਪੜੋਸੀ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਦੇਖਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-2 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਿਊ-3 ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਪਰ ਜੇ ਬਹਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਗਵਾਹ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੁਕਾਅ ਨਾ ਰੱਖਣ, ਫਿਰ ਵੀ ਪੀਡਬਲਿਊ-4 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਿਊ-5 ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਮਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਕਾਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਕੁਝ ਵੀ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-4 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਿਊ-5 ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇਗੀ। [ਪੈਰਾ 15.1]

2. ਉਪਰੋਕਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਤੱਥ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 21.06.2007 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੇ ਦਿਨ ਹੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਨੌ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਪੀਡਬਲਿਊ-6 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰਿਤ ਸਿਦਾਂਤ ਨੂੰ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 20.06.2007 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ 21.06.2007 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਾਸ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ ਸੀ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਤਾਰਕਿਕ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਲੀਬੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 15.2]

3. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਉਜਾਗਰ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਰਤ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਕਾਰਕ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਕੁਝ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1 ਦੇ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਹਨ ਜਦੋਂ ਨਾਲ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਅੱਗੇ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਸਨ ਜੋ, ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਸ਼ੱਕਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹੇ ਗਏ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ, ਕੇਵਲ ਸਾਧਾਰਣ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਉਚਿਤ ਸਮਝ ਦੀ ਘਾਟ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਮੰਨੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। [ਪੈਰਾ 16]

4. ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1 ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਾਸ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦਾਦੀ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਇਡਲੀ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਪੈਸੇ ਲਏ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ 100 ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਡਲੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁੱਖ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਤਦ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੀਜਾ, ਬਾਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਤੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਅਭਿਯੋਗ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। [ਪੈਰਾ 16.1]

5. ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1, ਜੋ ਕਿ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਆਨ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਅਤੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਭਰਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੀੜਤ ਬੱਚਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੇ, ਉਸ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਇਆ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਜ਼ਾਰ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਪੈਸੇ ਲਏ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਹੋਰ, ਉਕਤ ਗਵਾਹ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1 ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਖੋਹ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਰ ਦੁਪਹਿਰ ਵਿੱਚ

ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਗਵਾਹ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-10 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਕਾਰਿਆ ਹੈ। ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1 ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਵੀ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਅਤੇ ਦੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਿਰਣੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਦਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੰਸਕਰਣ ਜ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ, ਸਮੇਤ PW-4 ਅਤੇ PW-5 ਲਗਾਤਾਰ ਆਜ਼ਾਦ ਗਵਾਹ ਹਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਕੋਲ ਉਪਲਬਧ ਸੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਬੱਚਾ। [ਪਰਾ 16.2][982-D-H; 983-ਏ]

6. ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਪੱਖ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਪੂਰੇ ਅਭਿਯੋਗ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਅਤੇ ਤਿਆਗਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਸੰਗਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਨਿੱਜੀ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਠੀਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖੇ ਗਏ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ, ਜਿਆਦਾ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ, ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਜਾਂ ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਸਜਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਕਾਰਨਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਭਰਵਾਡਾ ਭੋਗਿਨਭਾਈ ਹਿਰਜੀਭਾਈ ਵਿੱਚ ਗਿਣਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ, ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ [ਪੈਰਾ 16.3]

7. ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪੀੜਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਾੜੀ ਨਾਲ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲ ਪੋਸਟ-ਮਾਰਟਮ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ, ਇਹ ਵੀ ਅਸਹਿਮਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰਾਂ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਨਾਲ ਪੀੜ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮਾਪ 20 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਲੰਬਾਈ ਅਤੇ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਚੌੜਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਗਲ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਥਾਇਰਾਇਡ ਕਾਰਟੀਲੇਜ ਹੱਡੀ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਿਊ8 ਨੇ ਵੀ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਸਾੜੀ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਸਿਰਾ ਮੋੜ ਕੇ ਗਲ 'ਤੇ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗਲਾ ਘੁੱਟਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਜ਼ਖਮ ਦਾ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਸਾੜੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਦਾਗ ਸਨ।

8. ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਭਿਯੋਜਨ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਮੋਟੀਵ, ਅਰਥਾਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹੇ ਅਤੇ, ਬੱਚੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਏ, ਉਸ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਅਸਤਿਤਵ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ, ਇੱਸੇ ਸਮੇਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਕਾਰਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਕਿ, 18.06.2007 ਤੱਕ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਲਈ ਪੇਰਾਮਬਲੂਰ ਆਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

9. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਅਭਿਯੋਜਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਉਸਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦਾ। ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਅਭਿਯੋਜਨ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੁੱਖ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਗਵਾਹ ਮੰਨਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਾਅਵੇ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ।

10. ਧਾਰਾ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅਭਿਯੋਜਨ ਸਬੂਤਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪੀੜਤ ਬੱਚਾ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਜਿਊਂਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਹੀ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਸ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ ਅਤੇ ਮੌਤ ਹੋਣ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਾ ਦੇਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 106 ਦਾ ਬੋਝ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਤਪਾਲ ਅਤੇ ਸਬਿਤਰੀ ਸਮੰਤਰਾਯ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ। [ਪੈਰਾ 20]

11. ਵਿਕਲਪਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਾ ਕੇਵਲ ਕਤਲ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਮੀਸਾਈਡ ਦਾ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਆਪਣੀ ਸਾਸ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਝਗੜਾ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਤੇਜਨਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹਾਲਾਤ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਅੰਜਾਮ ਦੇਣ ਦੇ ਢੰਗ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਾ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਵਾਦ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ; ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 22]

ਪੱਪੂ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (2022) 10 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ 321; ਮੇਕਾਲਾ ਸਿਵਿਆ ਬਨਾਮ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (2022) 8 SCC 253; ਸ਼ਰਦ ਬਿਰਧੀਚੰਦ ਸਾਰਦਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਦਾ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ (1984) 4 SCC 116 : [1985] 1 SCR 88; ਹਨੁਮੰਤ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1952 ਐਸ.ਸੀ 343 : [1952] ਐਸਸੀਆਰ 1091; ਸ਼ਿਆਮਲ ਘੋਸ਼ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ (2012) 7 SCC 646 : [2012] 10 SCR 95; ਭਰਵਾਦਾ ਭੋਗਿਨਭਾਈ ਹਿਰਜੀਭਾਈ ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ (1983) 3 SCC 217 : [1983] 3 SCR 280; ਗੰਗਾਧਰ ਬੇਹਰਾ ਬਨਾਮ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ (2002) 8 SCC 381 : [2002] 3 ਸਪਲ. SCR 183; ਗੰਗਾਭਵਾਨੀ ਬਨਾਮ ਰਯਾਪਤੀ ਵੈਂਕਟ ਰੈਡੀ (2013) 15 SCC 298 : [2013] 14 SCR 155; ਰਾਮਨਰੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਛੱਤੀਸਗੜ੍ਹ ਰਾਜ (2012) 4 SCC 257 : [2012] 3 SCR 630; ਸਤਪਾਲ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ (2018) 6 SCC 610; ਸੱਤੇ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਐਨ.ਆਰ. v. ਦਾ ਰਾਜ ਉੱਤਰਾਖੰਡ (2022) 5 SCC 438; ਸਾਬਿਤ੍ਰੀ ਸਮੰਤਰਾਯ ਵਿ. ਓਡੀਸ਼ਾ ਰਾਜ 2022 SCC ਔਨਲਾਈਨ SC 673 - ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ 'ਤੇ।

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੋਚੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਪੰਜਾਬ (2002) 6 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 81 : [2002] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 1; ਲੀਲਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਹਰਿਆਣਾ (1999) 9 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 525 : [1999] 3 ਸੁਪਲ. ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 435; ਰਾਜ ਰਾਜਸਥਾਨ ਬਨਾਮ ਕਾਸ਼ੀ ਰਾਮ (2006) 12 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 254 : [2006] 8 ਸੁਪਲ. ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 501; ਰਾਜ ਹਰਿਆਣਾ ਬਨਾਮ ਭਗੀਰਥ (1999) 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 96 : [1999] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 529; ਰਾਜ ਰਾਜਸਥਾਨ ਬਨਾਮ ਕਾਲਕੀ (1981) 2 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 752 : [1981] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 504 – ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਕੇਸ ਲਾਅ ਰੈਫਰੈਂਸ

[1985] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 88ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆਪੈਰਾ 8.6

[2012] 10 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 95ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆਪੈਰਾ 8.6

[2012] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 630ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆਪੈਰਾ 8.6

[1952] ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 1091ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆਪੈਰਾ 12.1

[1983] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 280ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆਪੈਰਾ 9.1

[2002] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 1ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆਪੈਰਾ 9.1

[1999] 3 ਸੁਪਲ. ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 435ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆਪੈਰਾ 9.1

[2006] 8 ਸੁਪਲ. ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 501ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆਪੈਰਾ 9.2

[2002] 3 ਸੁਪਲ. ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 183ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆਪੈਰਾ 9.4

[1999] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 529ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆਪੈਰਾ 9.4

[2013] 14 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 155ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆਪੈਰਾ 9.5

[1981] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 504ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆਪੈਰਾ 9.5

ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲਾਤੀ ਅਧਿਕਾਰਤਾ : ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 762 ਦਾ 2012.

ਮਦਰਾਸ ਦੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ 09.03.2010 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ 2010 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਖਾਸ ਛੱਡੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਹੈ।

ਚੰਚਲ ਕੁਮਾਰ ਗੰਗੁਲੀ, ਮਿਸ ਵੰਦਨਾ ਤਿਵਾਰੀ, ਅਨੁਰਾਗ ਰਾਣਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਵਕੀਲ।

ਡਾ. ਜੋਸਫ ਅਰਿਸਟੋਟਲ ਐਸ., ਮਿਸ ਨੂਪੁਰ ਸ਼ਰਮਾ, ਸ਼ੋਭਿਤ ਦ੍ਵਿਵੇਦੀ, ਸੰਜੀਵ ਕੁਮਾਰ ਮਹਾਰਾ, ਜਵਾਬੀ ਲਈ ਵਕੀਲ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ

ਦਿਨੇਸ਼ ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ।

1. ਇਹ ਅਪੀਲ ਖਾਸ ਛੱਡੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ ਜੋ ਮਿਤੀ 09.03.2010 ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ 2010 ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਦੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਹੈ। 15.10.2009 ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਜੱਜ, ਮਹਿਲਾ ਕੋਰਟ, ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਵੱਲੋਂ ਸੈਸ਼ਨ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 9 ਦੇ 2008 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ 2,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਨਾਲ ਨਾਲ ਡਿਫਾਲਟ ਸਟਿਪੁਲੇਸ਼ਨਜ਼ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ।

2. ਸੰਖੇਪ ਵਿਵਰਣ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 21.06.2007 ਦੀ ਸਵੇਰੇ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਾਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ। ਅਭਿਯੋਗ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਪਤੀ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਪਰੰਤੂ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਾਸ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣ ਉੱਤੇ, ਉਸ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਲੱਗ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦਾ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਸਾਸ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਸਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਅਪਰਾਧ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਭੱਜ ਗਈ ਅਤੇ ਦੇਰ ਦੁਪਹਿਰ ਵਿੱਚ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਨਿਊ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ ਤੇ ਕਾਬੂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪੋਸਟ-ਮੋਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਦਮ ਘੁੱਟਣਾ ਸੀ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਵਿੱਚ, ਸਾਰੇ ਪਰ ਇੱਕ ਅਭਿਯੋਗੀ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। ਸਿਰਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਲਟ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੇਂ ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਣ ਉੱਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਲਿਜਾਇਆ। ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ 15.10.2009 ਨੂੰ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਲੀਬਾਈ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪੀੜਤ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਜਿਉਂਦਾ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ। ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ

ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਰਣਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਜਤਾਈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦੋਸ਼ੀਵਾਰੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੱਤ ਰਿਕਾਰਡ ਉੱਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਏ ਹਨ।

2.1. ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਿਰਣਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਅਭਿਯੋਗੀ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਭਿਯੋਗ ਨੇ ਇੱਕ ਸੁਸੰਗਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਚੇਨ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਕੇਵਲ ਇਸ ਅਨੁਮਾਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਅਭਿਯੋਗ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਦੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਨਿਰਣਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

3. ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਬਮਿਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਉੱਠ ਰਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਅਤੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ:

3.1. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ2$_{SUPERSCRIPT}$, ਜਿਸ ਦਾ ਨੰਬਰ 328 ਦੇ 2007 ਹੈ, ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ 21.06.2007 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 9.00 ਵਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਾਸ, ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਬਸ਼ੀਰਾ ਦੁਆਰਾ ਮੁਹੱਈਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੀੜਤ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਤਲ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੱਗਰੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਪੀਡਬਲਿਊ-10 ਸੁਬੁਲਕਸ਼ਮੀ, ਐਸ.ਆਈ., ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:-

"…ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪੋਤੀ 5 ਸਾਲ ਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਰਿਯਾਤ ਤੋਂ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਆ ਕੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਵਾਉਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਵਾਹਿਦਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ 18.6.07 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੋਤੀ ਫਰਹਾਨਾ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਘਰ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡਿਆ। ਉਸਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਉਸਨੇ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਨੂੰਹ ਵਾਹਿਦਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਜਾਣ ਤੋਂ ਮਨਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਸ ਬੱਚੇ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਿਰਫ ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿਆਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ, ਮੇਰੀ ਧੀ ਮੁਮਤਾਜ਼, ਮੇਰੀ ਦੂਜੀ ਨੂੰਹ ਆਸ਼ਾ, ਅਤੇ ਕਮਲਾ, ਮੇਰੀ ਪੜੋਸਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ 20.6.2007 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ। 21.06.2007 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 8.00 ਵਜੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਬੱਚੇ ਲਈ ਇਡਲੀ ਲੈਣ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਨੂੰਹ ਵਾਈਥਾ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਚਲੋ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਡਲੀ ਲੈਣ ਗਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੇਰੀ ਧੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਨੂੰਹ ਆਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈਆਂ। ਮੈਂ ਪੈਸੇ ਲੈਣ ਲਈ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪੈਸੇ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਇਡਲੀ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਨੂੰਹ ਵਾਈਥਾ, ਮੇਰੀ ਪੋਤੀ ਫਰਹਾਨਾ ਦੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਾੜੀ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਸਿਰੇ (ਮੁੰਡਨਾਈ) ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਸ ਕੇ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਚਿੱਲਾਇਆ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਪੋਤੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਾਰ ਰਹੀ ਹੈਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰੀ ਪੋਤੀ ਦੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਸਾੜੀ ਨਾਲ ਫੜ ਕੇ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰਾਹੀਂ ਭੱਜ ਗਈ। ਪੜੋਸੀ ਕਮਲਾ ਅਤੇ ਜਯਰਾਮਨ ਮੇਰੀ ਚੀਕ੍ਹ ਸੁਣ ਕੇ ਉੱਥੇ ਦੌੜੇ ਆਏ। ਮੈਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਛੂਹਿਆ। ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ…"

2$_{SUPERSCRIPT}$ 'ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ.', ਛੋਟੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।

3 ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂ ਗਈਆਂ ਨਿਕਾਸੀਆਂ ਰਿਕਾਰਡ ਉੱਤੇ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਨੁਵਾਦਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਤੋਂ ਹਨ।

3.2. ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਦੀ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ (ਐਕਸ.ਪੀ10) ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-12 ਥਿਰੂ ਜੀ. ਅਯਾਨਾਰ, ਪਹਿਲਾ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ4$_{SUPERSCRIPT}$ਘਟਨਾ ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਦੀਆਂ ਫੋਟੋਆਂ (ਐਕਸ. ਪੀ11) ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ; ਰਫ ਸਕੈਚ (ਐਕਸ. ਪੀ12) ਅਤੇ ਇਨਕੁਏਸਟ ਰਿਪੋਰਟ (ਐਕਸ. ਪੀ13) ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ; ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਨੂੰ ਪੋਸਟ-ਮਾਰਟਮ ਜਾਂਚ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਪੋਸਟ-ਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ (ਐਕਸ. ਪੀ5) ਅਨੁਸਾਰ, ਪੀੜਤ ਬੱਚੇ

ਦੀ ਗਰਦਨ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮ ਸੀ ਜੋ 20 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਲੰਬਾ ਅਤੇ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਚੌੜਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਮੌਤ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ।

3.3. ਪਹਿਲੇ ਆਈ.ਓ. ਅਨੁਸਾਰ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-12 ਥਿਰੂ ਜੀ. ਅਯਾਨਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲਗਭਗ 5.00 ਵਜੇ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਨਿਊ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ ਦੇ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਵਾਸ਼ਰੂਮ ਕੋਲ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਨੌ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਸਾੜੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਘੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਕਿ ਖੂਨ ਨਾਲ ਸਨੇ ਸਾੜੀ ਨੂੰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਕਬੂਲਨਾਮਾ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-12 ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਾਂਚ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-14 ਡੀ. ਸਿਵਾਸੁਬਰਮਣੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਅੰਬਾਲਾ ਗਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖਿਲਾਫ ਸੈਕਸ਼ਨ 302 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਚਾਰਜ-ਸ਼ੀਟ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚਾਰਜ ਦੀ ਇਨਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੇਸ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 9 ਆਫ 2008 ਵਜੋਂ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਦੀ ਮਹਿਲਾ ਕੋਰਟ, ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਵਾਈ ਗਈ।

4. ਟ੍ਰਾਇਲ ਵਿੱਚ, ਅਭਿਯੋਗ ਵੱਲੋਂ ਕੁੱਲ ਚੌਦਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਚਿਆ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾ ਗਵਾਹ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1 ਬਸ਼ੀਰਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਾਸ ਅਤੇ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੁੱਖ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਜਾਂਚਿਆ ਗਿਆ। ਚਾਰ ਹੋਰ ਗਵਾਹ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-2 ਮੁਮਤਾਜ਼, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1 ਦੀ ਧੀ; ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-3 ਆਸ਼ਾ ਬੇਗਮ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1 ਦੀ ਹੋਰ ਬਹੂ; ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-4 ਸ਼ਰਫੁਨੀਸ਼ਾ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1 ਦਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ; ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-5 ਥਿਰੂ-ਜੋਥੀ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1 ਦਾ ਪੜੋਸੀ ਸਨ ਜੋ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ। ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-8 ਡਾ. ਸਰਵਨਨ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-13 ਡਾ.

4SUPERSCRIPT'ਆਈ.ਓ.', ਛੋਟੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।

ਕਾਰਤਿਕੇਯਨ ਏ. ਨੇ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਪੋਸਟ-ਮਾਰਟਮ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਬੱਚੇ ਦੀ ਥਾਇਰਾਇਡ ਕਾਰਟਿਲੇਜ ਹੱਡੀ ਸਬੰਧੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ-9 ਦੇਵਰਾਜ, ਪਿੰਡ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-7 ਸਾਦਿਕ ਅਲੀ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਗਵਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਜਾਂਚਿਆ ਗਿਆ। ਪੀਡਬਲਯੂ-10 ਸੁਬ੍ਬੁਲਕਸ਼ਮੀ ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਲਿਖੀ ਜਦਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਮੁਹੰਮਦ ਮੁਨਵਰ ਖਾਨ ਉਹ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ। ਜਿਵੇਂ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਪੀਡਬਲਯੂ-12 ਥਿਰੂ ਜੀ. ਅਯਜਨਾਰ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਦਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-14 ਡੀ. ਸਿਵਾਸੁਬ੍ਰਮਣੀਅਨ, ਐਸ.ਆਈ., ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਨੇ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਚਾਰਜ-ਸ਼ੀਟ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਭਿਯੋਗ ਪੱਖ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-6 ਜਮਾਲ ਮੁਹੰਮਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਲਟ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਗਵਾਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅਲੀਬੀ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

5. ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਪੂਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਵਾਦ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਬਿਆਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ/ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੰਤਰ ਅਲੀਬੀ ਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ।

5.1. ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਬਸ਼ੀਰਾ ਅਭਿਯੋਗ ਲਈ ਮੁੱਖ ਗਵਾਹ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਕਿ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ; ਅਤੇ ਕਿ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਹੋਰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰਕੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਭੇਜੇਗਾ; ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, 18.06.2007 ਨੂੰ, ਪੀਡਬਲਯੂ-6 ਜਮਾਲ ਮੁਹੰਮਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਪਿਤਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ

ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 21.06.2007 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ 100 ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਡਲੀ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਕਿਹਾ; ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਕਿ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਾਸ-ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਤਮਕ ਦੌਰਾਨ, ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ: -

"……ਲਗਭਗ 10 ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, 6ਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ 18ਵੀਂ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ, ਮੇਰੀ ਧੀ ਦਾ ਪਿਤਾ ਜਮਾਲ ਮੁਹੰਮਦ ਆਪਣੀ ਧੀ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪੋਤੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਧੀ ਦਾ ਪਿਤਾ ਆਪਣੀ ਧੀ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, 19ਵੀਂ ਨੂੰ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਧਿਆਨ ਰੱਖੇਗੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ 19ਵੀਂ ਨੂੰ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਦਾ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਅਰਥਾਤ ਬੁੱਧਵਾਰ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਖਾਣਾ ਪਕਾਇਆ ਅਤੇ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। …… ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ 4 ਜਾਂ 5 ਘਰਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਅਲੱਗ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ। (ਗਵਾਹ ਇਹੀ ਗੱਲ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ)। ਮੈਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਵੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪੋਤੀ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਵਾਂਗੇ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਬੁੱਧਵਾਰ, ਰਾਤ ਨੂੰ, ਮੈਂ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਅਤੇ ਪੋ ਮੈਂ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਧੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪੋਤਰੀ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਵਾਂਗੇ। ਦ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਠੀਕ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਬੁੱਧਵਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੈਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਪੋਤਰੀ ਫਰਹਾਨਾ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੇ ਗਏ ਉਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਵਿੱਚ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 6.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਮੈਂ ਲੈਣ ਗਿਆ ਸੀ ਸਮਾਜ ਦਾ ਦੁੱਧ. …ਮੈਂ ਦੁੱਧ ਖਰੀਦ ਕੇ ਚਾਹ ਬਣਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮਾਸ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਸ ਲਈ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੀਟ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ 100/- ਰੁਪਏ ਦੇ ਦਿੱਤੇ। ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਡਲੀ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਸਵੇਰੇ 7.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਆਈ ਕਿਸਾਨ ਮੰਡੀ. ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਤਬਦੀਲੀ ਮਿਲੀ 100/- ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਡਲੀ ਲਈ ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਉਸੇ 'ਤੇ ਦਿਨ, ਯਾਨੀ 21 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 6.00 ਵਜੇ ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਧੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਵਿਦੇਸ਼ ਤੋਂ। ਉਕਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਦੇ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਮੈਨੂੰ ਇਡਲੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਬੇਟੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਦਾ ਘਰ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ ਤਰੀਕਾ..... ਮੈਂ ਇਡਲੀ ਖਰੀਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਚਾਹ ਜੋ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੈ. ਉਸ ਚਾਹ ਨੇ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਸੀ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੋਤਰੀ ਲਈ। ਇਹ ਉੱਥੇ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੈ. ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦ ਦੋਸ਼ੀ ਵਹਿਦਾ ਮੇਰੀ ਪੋਤਰੀ ਕੋਲ ਬੈਠੀ ਸੀ ਉੱਥੇ ਪਿਆ. ਮੈਂ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸੇ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਉਹ ਪੋਤਰੀ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚਾਹ ਦੇਣ ਲਈ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਦ ਦੋਸ਼ੀ ਚੁੱਪ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਮੇਰੀ ਪੋਤੀ ਦਾ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਨੂੰ ਫੋਨ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮੈਂ ਕੀ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ. ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਹੋ।" ਇਸ ਲਈ ਹਾਸ਼ੀਏ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਸਕੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੋ।" ਲਈ ਕਿ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਧੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਨੂੰਹ ਆਸ਼ਾ ਬੇਗਮ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਏ। ਮੈਂ ਫਿਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਨ।" ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਮੁੜ ਕੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਪੋਤੀ ਮੇਰੀ ਪੋਤਰੀ ਦੇ ਨੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਖੂਨ ਨਿਕਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪੋਤੀ ਫਰਹਾਨਾ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਗ੍ਰੈਂਡ ਧੀ ਮਰ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦੀ ਬਾਹਰ ਆਈ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਧੀ ਮੁਮਤਾਜ਼, ਮੇਰੀ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਨੂੰਹ ਆਸ਼ਾ ਬੇਗਮ ਉੱਥੇ ਆਇਆ. ਲੋਕ ਵੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੈ ਲਿਆ ਮੈਨੂੰ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਅਨਵਰ ਬਾਸ਼ਾ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਥਾਣੇ ਬੁਲਾ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਈ ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਖੱਬੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਚਿਪਕਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਮੇਰੇ ਲਈ. ਜਦੋਂ ਗਵਾਹ ਨੂੰ 21.6.2007 ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ Ex.P1 ਵਜੋਂ ਮਾਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। .....ਦ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾੜ੍ਹੀ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਸਿਰੇ ਨੂੰ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਮੁੰਡਨਾਈ)

ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਏ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਮੈਂ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਕ੍ਰਾਸ ਪ੍ਰੀਖਿਆ: ਮੇਰੀ ਪੋਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਦਿਨ, ਸਵੇਰੇ ਲਗਭਗ 8.30 ਵਜੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਏ। ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਬੱਚਾ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ, ਮੇਰੀ ਨੂੰਹ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਥਾਣੇ ਲੈ ਗਏ। ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹੀ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੁਲਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੇਰੀ ਧੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਮਸੁਦੀਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਆਸ਼ਾ ਬੇਗਮ ਦੋਵੇਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਡਲੀ ਖਰੀਦ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਆਸ਼ਾ ਬੇਗਮ ਅਤੇ ਸ਼ਮਸੁਦੀਨ ਮੇਰੀ ਧੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ..... ਜੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੋਤੀ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ, ਤਾਂ 20ਵੇਂ ਸਵੇਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਾਡੀ ਪੋਤੀ ਫਰਹਾਨਾ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡਿਆ ਅਤੇ ਕੋਲਾਕੁੜੀ ਪਿੰਡ ਲਈ ਚਲੇ ਗਏ, ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਅਤੇ ਆਸ਼ਾ ਬੇਗਮ ਲਗਭਗ 10 ਜਾਂ 15 ਫੁੱਟ ਦੂਰੀ ਤੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਮੈਂ ਚਿੱਲਾਇਆ। ਮੇਰੇ ਘਰ ਮਾਲਕ ਦਾ ਨਾਮ ਮਾਜਿਦ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੋਰਟੀਕੋ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਐਸਬੈਸਟਸ ਸ਼ੀਟ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਜਿਸ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਪੋਰਟੀਕੋ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਖਿੜਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਡਲੀ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਘਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਸ ਕੇ ਬੰਦ ਸੀ। ਮੈਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖੜਕਾਇਆ ਅਤੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। .... ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਕਿ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 6.00 ਵਜੇ ਮੈਂ ਸਮਾਜ ਦਾ ਦੁੱਧ ਲੈਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਕਿ ਚਾਹ ਬਣਾ ਕੇ ਮੇਰੀ ਨੂੰਹ ਨੂੰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ 100 ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਇਡਲੀ ਲੈਣ ਲਈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸਾਨ ਬਾਜ਼ਾਰ ਗਿਆ ਸੀ ਇਡਲੀ ਲੈਣ ਲਈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਡਲੀ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਧੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਨੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਨਾਲ ਫੋਨ ਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੀ ਮੁੱਖ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਪੋਤੀ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਚਾਹ ਜਿਵੇਂ ਦੀ ਤਿਵੇਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪੋਤੀ ਨੂੰ ਜਗਾ ਕੇ ਚਾਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਉਹ ਚੁੱਪ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨੇ ਮੁੜ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ... ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪੁੱਤਰ ਜਮਾਲ ਮੁਹੰਮਦ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਮਸੁਦੀਨ, ਹੀ ਵਿਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਪੈਸੇ ਭੇਜ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੇਰਾ ਪੁੱਤਰ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪੋਤੀ ਫਰਹਾਨਾ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਇਸ ਗੁੱਸੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਮੇਰੀ ਪੋਤੀ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸ਼ਮਸੂਦੀਨ ਜੋ ਵਿਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ ਨੇ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਫ ਝੂਠਾ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ, ਸਾਰੇ ਗਲਤ ਹਨ। ਜੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਣ ਕੇ ਦੋਸ਼ੀ ਜੋ ਕੋਲਕੁੜੀ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ 5.00 ਵਜੇ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ, ਸਾਰੇ ਗਲਤ ਹਨ।

5.2. ਪੀਡਬਲਿਊ-2 ਮੁਮਤਾਜ਼, ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਦੀ ਧੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜਲੇ ਸੰਬੰਧ ਕਾਰਨ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਨੇ ਦਾਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:

“..... ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਨਾਮ ਫਰਹਾਨਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ 21 ਜੂਨ, 2007 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ। ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਦ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਪੇਰੰਬੂਰ ਵਿਖੇ ਮਹਿਮਾਨ ਵਜੋਂ ਰੁਕੇ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਇੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਲੱਗ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੂਰ ਹੈ ਮੇਰੇ ਘਰ ਤੋਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ, ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਨਾਲ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਏ ਤਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਪੇਰਾਮਬਲੂਰ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਲੜਕੀ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਮਾਂ ਦਾ ਘਰ ਵੱਖਰਾ। ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ 7.30 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ ਸਵੇਰੇ 8.00 ਵਜੇ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਇਡਲੀ ਲੈਣ ਗਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਡਲੀ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਘਰ ਚਲਾ ਗਿਆ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ। ਉਥੇ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਗਿਆ. ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ

ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਧੀ ਸੀ ਮ੍ਰਿਤਕ.....ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ. (ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਹਾ). ਲਗਭਗ 7.00 ਵਜੇ ਏ.ਐੱਮ. ਉਸ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਨੇ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਹਿਦਾ ਭਾਵ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਫੋਨ ਕਿ ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ. ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਇਡਲੀ ਲੈ ਕੇ ਵਾਪਿਸ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਵੇਰਵੇ ਦੱਸੇ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਭਰਾ, ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਫ਼ੋਨ 'ਤੇ। ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਫੋਨ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਘਟਨਾ ਵਾਪਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਫਰਹਾਨਾ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਸੀ ਨੱਕ ਅਤੇ ਮੂੰਹ. ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਆਈ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵੇਰਵੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ। ਬਸ ਇੰਨਾ ਹੀ.

ਕ੍ਰਾਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨੇਤਰੀ: ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਇਡਲੀ ਲਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ 5 ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਚਿੱਲਾਇਆ। ਉਸ ਸਮੇਂ 20 ਜਾਂ 30 ਲੋਕ ਇੱਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਤੁਰੰਤ, ਸਵੇਰੇ 9.30 ਤੋਂ 9.45 ਵਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉੱਥੇ ਆ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਗਈ ਅਤੇ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਦੋਸ਼ੀ ਚੁੱਪ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮੁੱਖ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 7.00 ਵਜੇ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਵੱਲੋਂ ਫੋਨ ਕਾਲ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਮੇਰਾ ਮੁੱਖ ਇਮਤਿਹਾਨ.... ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਦਾ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਸੁਖਾਵਾਂ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਤ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 20 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਉਹ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੋਲਾਕੁੜੀ ਪਿੰਡ ਉਹ ਸਾਰੇ ਝੂਠੇ ਹਨ। ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਿਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਹਾਂ, ਉਹ ਹਨ ਸਾਰੇ ਝੂਠੇ।"

5.3. ਪੀਡਬਲਿਊ-3 ਆਸ਼ਾ ਬੇਗਮ, ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਦੀ ਦੂਜੀ ਨੂੰਹ ਵੀ, ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਾਰਿਆ ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਦੀ ਕ੍ਰਾਸ-ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੌਰਾਨ, ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਚਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ:

“...ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਕੋਲ ਫਰਹਾਨਾ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਧੀ ਸੀ। ਉਹ 21.6.2007 ਨੂੰ ਮਰ ਗਈ। ਘਟਨਾ ਦੇ ਦਿਨ, ਦੋਸ਼ੀ, ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਉਸ ਘਰ 'ਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿਥੇ ਬਸ਼ੀਰਾ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.1 ਬਸ਼ੀਰਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਸਾਸ ਨੇ ਇਡਲੀ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਚਿੱਲਾਇਆ, ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਾਲੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਮੇਰੀ ਸਾਸ ਦੇ ਘਰ ਗਏ। ਮੇਰੀ ਸਾਸ ਮੇਰੇ ਘਰ ਤੋਂ 5 ਘਰਾਂ ਦੂਰ ਇੱਕ ਘਰ 'ਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਗਈ ਅਤੇ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਧੀ ਅਸਥਿਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਨਰਸ ਆਈ ਅਤੇ ਧੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਧੀ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਸਾਲੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ “ਤੂੰ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਧੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਸੀ” ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ “ਤੂੰ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ ਔਰਤ ਹੈਂ। ਹੈ ਨਾ? ਤੂੰ ਧੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਾਰਿਆ” ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਚਿੱਲਾਇਆ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਂਚਿਆ, ਮੈਂ ਉਪਰੋਕਤ ਕਿਹੇ ਗਏ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ। ਜੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਫਰਹਾਨਾ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੌਣ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਹੀ ਇਕੱਲੀ ਵਜ੍ਹਾ ਹੈ। ਬਸ ਇੰਨਾ ਹੀ।

ਕ੍ਰਾਸ-ਪ੍ਰੀਖਿਆ: ਮੈਂ ਉਹ ਤੱਥ ਦੱਸੇ ਜੋ ਮੈਂ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੌਰਾਨ ਕਹੇ ਸਨ, ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਵੀ। ਘਟਨਾ ਦੇ ਦਿਨ, ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਵਿਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਫਰਹਾਨਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਈ, ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਪਤੀ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਭੇਜ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਫੋਨ 'ਤੇ ਵੀ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ ਫਰਹਾਨਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੰਨੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਚੁੱਪ ਰਹਿ ਕੇ, ਹੁਣ ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਆਈ ਹੈਂ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਸ਼ੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਮੇਰੀ ਸਾਸ ਦੇ ਘਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੀ ਸਾਲੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਵੇਖ ਕੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਫਰਹਾਨਾ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ

ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਚਾਲੇ ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਫ ਝੂਠੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਲੇ ਕੋਈ ਸੰਪਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

5.4. PW-4 ਸ਼ਰਫੁਨੀਸ਼ਾ, PW-1 ਦਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ, ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ: -

"… ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.1 ਬਸ਼ੀਰਾ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਬਸ਼ੀਰਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਵਜੋਂ ਆਈ ਸੀ। ਬਸ ਤਦ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਬਸ਼ੀਰਾ ਦੇ ਘਰ ਆਈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਰੁਕੀ। 21.6.2007 ਨੂੰ, ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਬੱਸ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜਣ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਕਿਸਾਨ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਭੀੜ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਾੜੀ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਸਿਰੇ ਨਾਲ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਪਰੋਕਤ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ।

ਕ੍ਰਾਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨੇਤਰੀ: ਬਸ਼ੀਰਾ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਾਸਿਕ ਕਿਰਾਏ ਦੇ 350 ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਭੇਜਣ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਭੀੜ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਭੀੜ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਾੜੀ ਦੇ ਬਾਹਰਲੇ ਸਿਰੇ ਨਾਲ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਬਸ਼ੀਰਾ ਸਾਡੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ, ਮੈਂ ਝੂਠੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਰਹੀ ਹਾਂ।"

5.5. PW-5 ਥਿਰੂ-ਜੋਥੀ, PW-1 ਦਾ ਪੜੋਸੀ, ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਬੈਠੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਦਸ ਮਿੰਟਾਂ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਵੀ ਉਪਯੋਗੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

"ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜੋਥੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀਰਸਾਮੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਗਵਾਹ ਬਸ਼ੀਰਾ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਅਗਲੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲਗਭਗ 4 ਜਾਂ 5 ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਦਿਨ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ 10 ਮਿੰਟ ਲਈ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਬੱਚਾ ਉਸ ਦਿਨ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਹੀ, ਮੈਂ ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਦ ਉਹ ਬੱਚੇ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਨੇੜੇ ਬੈਠੀ ਸੀ ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹ ਬਸ਼ੀਰਾ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਰੀਬ 8 ਜਾਂ 8.15 ਵਜੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.1 ਬਸ਼ੀਰਾ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਾਂ ਜਿਸਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਸੇ ਨੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਕ੍ਰਾਸ-ਪ੍ਰੀਖਿਆ: ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਝੂਠੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

5.6. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਅਭਿਯੋਗ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਦੇ ਪੋਸਟ-ਮਾਰਟਮ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਬਾਰੇ ਦੋ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜੋ ਲਾਸ਼ 'ਤੇ ਦੇਖੇ ਗਏ ਜ਼ਖਮਾਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਰੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ। ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-8 ਡਾ. ਸਰਵਣਮ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਗਰਦਨ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ 20 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਲੰਬਾਈ ਅਤੇ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਚੌੜਾਈ ਦਾ ਜ਼ਖਮ ਸੀ, ਅਤੇ ਥਾਇਰਾਇਡ ਕਾਰਟੀਲੇਜ ਦੀ ਹੱਡੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੋ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਰਾਇ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਸਾੜੀ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਸਿਰਾ ਮੋੜ ਕੇ, ਗਰਦਨ ਦੇ ਆਲੇ ਲਪੇਟ ਕੇ ਘੁੱਟਿਆ

ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਜ਼ਖਮ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਾਸ-ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਸਾੜੀ ਨੂੰ ਗਰਦਨ ਦੇ ਆਲੇ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜ਼ਖਮ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੁੜ-ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਸਾੜੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੋਟੇ ਮਾਪ ਵਿੱਚ ਮੋੜਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜ਼ਖਮ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-13 ਡਾ. ਕਾਰਤੀਕੇਯਨ ਏ. ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਰਿਹਾ ਜਿਸਨੇ ਥਾਇਰਾਇਡ ਕਾਰਟੀਲੇਜ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਦੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਅਨੁਸਾਰ, ਥਾਇਰਾਇਡ ਦੀ ਹੱਡੀ ਦਾ ਫ੍ਰੈਕਚਰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕ੍ਰਾਸ-ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਸਾੜੀ ਨਾਲ ਘੁੱਟਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਘੱਟ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਵਿਕਟਿਮ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

5.7. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਬਾਰੇ, ਪੀਡਬਲਯੂ-10ਸੁਬੁਲਕਸ਼ਮੀ, ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਫ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ, ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਲਿਖੀ। ਉਸ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਵੇਰੇ 9:00 ਵਜੇ, ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਆਈ ਸੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ। ਕ੍ਰਾਸ-ਐਗਜ਼ਾਮੀਨੇਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ, ਉਸ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਏਹਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਬੱਚਾ ਮਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਕ੍ਰਾਸ-ਐਗਜ਼ਾਮੀਨੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਸੁਝਾਅਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਕਾਰਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਵੇਰੇ 8:00 ਵਜੇ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। ਪੀਡਬਲਯੂ-10 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਸਬੰਧਤ ਅੰਸ਼ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:-

“...21.6.2007 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 9:00 ਵਜੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਡਿਊਟੀ ਤੇ ਸੀ, ਬਸ਼ੀਰਾ, ਮੁਹੰਮਦ ਕਾਸਿਮ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਉਮਰ 65 ਸਾਲ, ਨਿਵਾਸੀ ਨੰਬਰ 230/48ਡੀ, ਕ੍ਰਾਸ ਸਟ੍ਰੀਟ, ਰੇਂਗਾ ਨਗਰ, ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ, ਸਟੇਸ਼ਨ ਆਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਨੇ ਬਿਆਨ ਬਸ਼ੀਰਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਈਨ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਮੈਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਖੱਬੀ ਅੰਗੂਠੇ ਦੀ ਛਾਪ ਲਈ...”

ਕ੍ਰਾਸ ਐਗਜ਼ਾਮੀਨੇਸ਼ਨ:...ਜਿਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਘਟਨਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਬਸ਼ੀਰਾ ਨੇ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਬਸ਼ੀਰਾ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਨਵਰ ਬਾਸ਼ਾ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ... ਗਵਾਹ ਬਸ਼ੀਰਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਬੱਚਾ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਸ਼ੀਰਾ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗਵਾਹ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਅਤੇ ਆਸ਼ਾ ਬੇਗਮ ਉੱਥੇ ਆਏ। ਬਸ਼ੀਰਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਵੇਰੇ 6:00 ਵਜੇ ਸਮਾਜਿਕ ਦੁੱਧ ਲੈਣ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਦੁੱਧ ਖਰੀਦਿਆ ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਗਵਾਹ ਬਸ਼ੀਰਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਰ ਆਉਣ ਤੇ, ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਇੱਡਲੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਲੈ ਕੇ ਕਿਸਾਨ ਬਾਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਇੱਡਲੀ ਲਿਆਉਣ ਗਈ। ਗਵਾਹ ਬਸ਼ੀਰਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਘਰ ਆਈ, ਘਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਇਆ ਦਰਵਾਜਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਉਸੇ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਜੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸਵੇਰੇ 8.00 ਵਜੇ ਹੀ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਗਵਾਹਾਂ, ਬਸ਼ੀਰਾ, ਮੁਮਤਾਜ਼ ਅਤੇ ਆਸ਼ਾ ਬੇਗਮ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਗਲਤ ਹਨ। ਜੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਉਪਰੋਕਤ ਗਵਾਹਾਂ ਨਾਲ ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਵੀ ਗਲਤ ਹੈ...

5.8. ਪੀਡਬਲਿਊ-12 ਥਿਰੂ ਜੀ. ਅਯਾਨਾਰ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਆਈਓ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ 21.06.2007 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 10:15 ਵਜੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਮਿਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਉਹ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ; ਮਹਾਜ਼ਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ

ਚਟਾਈ ਅਤੇ ਤਕੀਆ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੇਰਾਮਬਲੂਰ ਨਿਊ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਕਬੂਲਨਾਮਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਸਾੜੀ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ:

"...ਉਸੇ ਦਿਨ ਲਗਭਗ 17.00 ਵਜੇ, ਮੈਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵਾਹਿਦਾ ਨੂੰ ਪੇਰਾਮਬਲੂਰ ਨਿਊ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇਵਰਾਜ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਕਬੂਲਨਾਮਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਸਾੜੀ ਨੂੰ ਉਹ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹਿੱਸਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਐਕਸ. ਪੀ9 ਵਜੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਸਾੜੀ ਉਹ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਮਹਿਲਾ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਮਹਾਜ਼ਰ ਅਧੀਨ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ। ਮਹਾਜ਼ਰ ਲਈ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਐਕਸ. ਪੀ8 ਵਜੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੋ ਸਾੜੀ ਮੈਂ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਐਮ.ਓ.3 ਵਜੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨਜ਼ਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ...."

ਕ੍ਰਾਸ-ਪ੍ਰੀਖਣ: ਐਕਸ.ਪੀ8 ਮਹਾਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਸੁਬੁਲਕਸ਼ਮੀ ਰਾਹੀਂ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਵਿਕਲਪਿਕ ਸਾੜੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਉਸ ਦਿਨ 5.00 ਵਜੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੈਂ 6.45 ਵਜੇ ਤੱਕ ਸਿਰਫ ਪੇਰਾਮਬਲੂਰ ਨਿਊ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਸੁਬੁਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਵਿਕਲਪਿਕ ਸਾੜੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਹਿਲਾ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਲਪਿਕ ਸਾੜੀ ਲਿਆਈ ਗਈ... ਪੇਰਾਮਬਲੂਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰ 5.00 ਵਜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮਾਲਾਈ ਮਲਾਰ ਅਖ਼ਬਾਰ... ਮਿਤੀ 21.6.2007, ਜੋ ਉਸ ਦਿਨ 5.00 ਵਜੇ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਜੇ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਸੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ, ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਗਵਾਹ ਬਸ਼ੀਰਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਵਾਹਾਂ ਬਸ਼ੀਰਾ ਅਤੇ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਘਟਨਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਘਰ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਈ ਸੀ। ਜੇ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਦਿਨਕਰਨ ਅਤੇ ਦਿਨਮਲਾਰ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਘਟਨਾ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਾਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੇਟੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹ ਬਸ਼ੀਰਾ, ਮੁਮਤਾਜ਼ ਅਤੇ ਅਸ਼ਬੇਗਮ ਨੇ ਮੇਰੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। 'ਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਗਲਤ ਹੈ 20.6.2007 ਨੂੰ ਹੀ, ਹਾਸ਼ੀਏ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ ਗਵਾਹ ਬਸ਼ੀਰਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੋਲਾਕੁੜੀ ਪਿੰਡ ਗਈ ਉਸੇ ਦਿਨ. ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ 21.6.07 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਜੋ ਕੋਲਾਕੁੜੀ ਪਿੰਡ 'ਚ ਸੀ, ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਬੱਸ ਰਾਹੀਂ ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਿਲੀ ਹੇਠਾਂ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ...।"

5.9. ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-14 ਡੀ. ਸਿਵਾਸੁਬਰਮਣੀਅਨ ਉਹ ਦੂਜਾ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਜਾਂਚ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ, ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਚਾਰਜ-ਸ਼ੀਟ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਕਸਦ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗਵਾਹ ਜਾਂ ਜਾਂਚ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਉੱਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

5.10. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-6 ਜਮਾਲ ਮੁਹੰਮਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਅਭਿਯੋਗ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਲੀਬਾਈ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਿਆਂ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 20.06.2007 ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ-1 ਨਾਲ ਛੱਡਿਆ ਸੀ; ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਪਿੰਡ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਆਇਆ ਜਿੱਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ ਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਭਿਯੋਗ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਕ੍ਰਾਸ-ਪੂਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ:

“...16.6.2007 ਨੂੰ, ਮੈਂ ਸ਼ਮਸੂਦੀਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜੋ ਵਿਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਫੋਨ ਉੱਤੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। 18ਵੇਂ ਦਿਨ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਧੀ, ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪੋਤੀ ਫਰਹਾਨਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਮਸੂਦੀਨ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸ਼ਮਸੂਦੀਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਪੈਸੇ ਭੇਜੇਗਾ। ਸ਼ਮਸੂਦੀਨ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹੀ ਗੱਲ ਆਪਣੀ ਧੀ ਮੁਮਤਾਜ਼ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੈਂ 3 ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਜਾਣ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦਾਮਾਦ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੋਤੀ ਫਰਹਾਨਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। 20ਵੇਂ ਬੁੱਧਵਾਰ ਨੂੰ 6.00 ਵਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਇੱਕੱਲੀ ਲੈ ਕੇ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਪਿੰਡ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਸਾਨੂੰ ਫੋਨ ਉੱਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ ਕਿ ਬੱਚਾ ਫਰਹਾਨਾ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਧੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਮੇਰਾ ਦਾਮਾਦ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਪਰਯਾਪਤ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਭੇਜ ਰਿਹਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਅਭਿਯੋਗ ਵੱਲੋਂ ਵਿਰੋਧੀ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕ੍ਰਾਸ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ ਗਈ। ਕ੍ਰਾਸ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਅਭਿਯੋਗ ਵੱਲੋਂ ਕ੍ਰਾਸ ਪ੍ਰੀਖਿਆ: ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਬਦੁਲ ਰਹੀਮ ਨੇ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਭੇਜੇ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਛੱਡ ਆਏ। ਸਾਨੂੰ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਮਸੂਦੀਨ ਕੋਲ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਯਾਨੀ ਮੇਰੇ ਦਾਮਾਦ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਉੱਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਪੋਲਟਰੀ ਸ਼ਾਪਸ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਧੀ ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਸ ਦੇ ਘਰ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਗਲਤ ਰਸਤੇ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਂਚਿਆ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਇਜ਼ਤ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਗਲਤ ਹਨ। ਜੇ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰਾ ਦਾਮਾਦ ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਾਣੀਆਂ, ਫੋਨ ਉੱਤੇ ਕਾਲ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਬਸ਼ੀਰਾ ਦੇ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿਓ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਗਲਤ ਹਨ। ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਮਾਰਜਿਨ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਗਵਾਹ ਬਸ਼ੀਰਾ ਦੇ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਤੋਂ ਜਾਣ ਲੱਗਾ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਕਿਹੀ ਗੱਲ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉੱਥ ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਵਿਖੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ੌਕਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਮੇਰੀ ਬੇਟੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਝੂਠੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

5.11. ਫੌਜਦਾਰੀ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਸੰਹਿਤਾ, 19735$_{\text{SUPERSCRIPT}}$ ਦੀ ਧਾਰਾ 313 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਦੱਸਿਆ।

6. ਉਪਰੋਕਤ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ 15.10.2009 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ।

6.1. ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਤੋਂ ਪੀਡਬਲਿਊ-3 ਤੱਕ ਸਬੰਧਤ ਗਵਾਹ ਸਨ, ਪਰ, ਪੀਡਬਲਿਊ-4 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਿਊ-5 ਆਜ਼ਾਦ ਗਵਾਹ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕਠੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖਿਲਾਫ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਸਨ, ਦੇਖਦਿਆਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਕਾਂ ਕਾਰਨ ਕੁਝ ਵੇਰਵੇ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰ ਸਕੀ

ਹੋਵੇ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪੀਡਬਲਿਊ-6, ਵਿਰੋਧੀ ਗਵਾਹ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੱਸ ਅੱਡੇ ਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਅਲੀਬੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਬੋਝ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋ ਆਜ਼ਾਦ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੌਖਿਕ ਗਵਾਹੀ ਮੈਡੀਕਲ ਖੋਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਾਲ ਸੁਸੰਗਤ ਸੀ।

6.2. ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਖਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਪੀੜਤ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਤੋਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਤੱਕ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਸਿਲਸਿਲੇਵਾਰ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਮਝਦਾਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਭਿਯੋਗ ਨੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਭਾਰ ਉਤਾਰਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪੀੜਤ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿਸਕਰਸ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ: -

"38. ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਦੋਸ਼ੀ ਜੋ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.1 ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.1 ਦੇ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ 21.6.2007 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 8.00 ਵਜੇ ਆਪਣੀ 6 ਸਾਲਾ ਧੀ ਫਰਹਾਨਾ, ਜੋ ਸੌ ਰਹੀ ਸੀ, ਦੇ ਗਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਾੜੀ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਸਿਰਾ ਮਰੋੜ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਗਲ ਵਿੱਚ ਕਸ ਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਥਾਇਰਾਇਡ ਕਾਰਟੀਲੇਜ ਹੱਡੀ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ। ਦੋਸ਼ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਭਿਯੋਗ ਨੇ ਮੌਖਿਕ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਿਲਸਿਲੇਵਾਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ।"

6.3. ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੌਰ ਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖੀ ਗਈ।

7. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ 2010 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਕਿ 09.03.2010 ਦੀ ਦੋਸ਼ੀ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ।

7.1. ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸੰਗਤੀਆਂ ਦੀ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਿਚਾਰਣ ਲਈ ਇਕੋ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬੱਚਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਜਾਂਚ ਪੜਤਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਸਕਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੱਸੇ ਕਿ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ। ਅਲੀਬੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਿਆਂ, ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਦਲੀਲ ਟਿਕਾਊ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ ਸਨ, ਦੋਵੇਂ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 21.06.2007 ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ; ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਦਿਨ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸੀ; ਅਤੇ ਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਇਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ, ਇੰਟਰ ਅਲੀਆ, ਮੁਸ਼ਾਹਿਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਾਂ: -

“13. ਹੁਣ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਦਿਲਾਇਆ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.1 ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 161 ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਐਕਸ.ਪੀ1 ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ/ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 161 ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿਚਾਰਣ ਲਈ ਇਕੋ ਹੀ ਗੱਲ ਉੱਠਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਬੱਚਾ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਾਂ/ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.1 ਦੁਆਰਾ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.1 ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਬੱਚੇ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਹੀ ਪਾਈ। ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਕੇਲੀ ਹੀ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੱਸੇ ਕਿ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਭਿਯੋਗ ਨੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬੱਚਾ ਘੁੱਟਣ ਕਾਰਨ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਨਾਲ ਮਰ ਗਿਆ। ਜੇ ਇਹ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਂ/ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੱਸੇ ਕਿ ਮੌਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ।”

“14. ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਬਚਾਅ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.1 ਦੇ ਨਾਲ ਛੱਡ ਕੇ ਸਥਾਨ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਝੂਠੀ ਦਲੀਲ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.ਜ਼ 4 ਅਤੇ 5 ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ ਹਨ, ਜੋ ਪੜੋਸੀ ਹਨ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.ਜ਼ 4 ਅਤੇ 5 ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ 21 ਜੂਨ, 2007 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਦੂਜਾ, ਪੁਲਿਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਨੂੰ ਉਸੇ ਦਿਨ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਘਟਨਾ ਸਵੇਰੇ 8 ਵਜੇ ਵਾਪਰੀ, ਕੇਸ ਨੂੰ 9 ਵਜੇ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਉਸੇ ਦਿਨ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚੀ। ਤੀਜਾ, ਦੋਸ਼ੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਇਕੋ ਵਿਅਕਤੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੱਸੇ ਕਿ ਘਟਨਾ ਕਿਵੇਂ ਵਾਪਰੀ। ਪਰ, ਉਸਨੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਅਭਿਯੋਗ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਬੱਚੇ ਦਾ ਕਤਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।”

7.2. ਉਪਰੋਕਤ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

8. ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਲੀਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਕਈ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਹਨ; ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਤੀ ਅਤੇ PW-1 ਤੋਂ PW-3 ਵਿਚਕਾਰ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਗੱਲ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖਿਲਾਫ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਲੀਬੀ ਦੀ ਦਲੀਲ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ PW- 6 ਜਮਾਲ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ; ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ।

8.1. ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਨ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੰਸਕਰਣ ਅਤੇ PW-1 ਬਸ਼ੀਰਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੰਸਕਰਣ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਈ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪੈਸੇ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਇਡਲੀ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀ ਸੀ ਪਰ, ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ 100 ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਡਲੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ; ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ, PW-1 ਨੇ ਦਾਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਘਰ ਵਾਪਸ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ PW-1 ਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਹੋਰ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

8.2. ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਛੱਡੇ ਗਏ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾੜੀ ਨੂੰ ਮੋੜ ਕੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਗਰਦਨ ਦੁਆਲੇ ਦਬਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘੁੱਟਣ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਪੋਸਟ-ਮਾਰਟਮ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ।

8.3. ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਾਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਥਿਊਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸਚਿਤ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ PW-6 ਜਮਾਲ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਤਾਂ ਹੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਪੇਰਾਂਬਲੂਰ ਵਾਪਸ ਆਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ। ਹੋਰ, PW-6 ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਲੀਬੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਆਪਣੀ ਸਾਸ ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੇ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ, ਅਲੀਬੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਅਤੇ PW-6 ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ PW-1 ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

8.4. ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਭਿਯੋਗ ਵੱਲੋਂ ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਮੋਟੀਵ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸ਼ਾਨੇ-ਸ਼ੌਕਤ ਨਾਲ ਜੀਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਕੇਲੀ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ ਰੁਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਅਭਿਯੋਗ ਵੱਲੋਂ ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਵੀ ਜਾਂਚਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮੋਟੀਵ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਸਵੀਕਾਰਿਆ ਗਿਆ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-1 ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਬੰਧ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਨ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-1 ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਧਨਾਤਮਕ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕੇ।

8.5. ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵਿਕਲਪਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਧਾਰਾ 302 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਬੰਧ ਤਣਾਅਪੂਰਨ ਸਨ ਅਤੇ ਯਹਾਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-1 ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ, ਘਟਨਾ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਹੀ, ਉਹ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਝਗੜਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ, ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਲੇ ਹੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਕੇਸ ਕਤਲ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਮੀਸਾਈਡ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

8.6. ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਸ਼ਿਆਮਲ ਘੋਸ਼ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ ਦਾ ਕੇਸ: (2012) 7 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 646 ਜਿਥੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਸੰਗਤੀਆਂ ਬਾਰੇ; ਸ਼ਰਦ ਬਿਰਧੀਚੰਦ ਸਰਦਾ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾ□ਟਰ ਰਾਜ: (1984) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 116 ਜਿਥੇ ਪਰਿਸਥਿਤੀਜਨਕ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਰਕ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਮਿਲਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਰੁਚੀਸ਼ੀਲ/ਸੰਬੰਧਿਤ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਬਾਰੇ; ਅਤੇ ਰਾਮਨਰੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਛੱਤੀਸਗੜ ਰਾਜ: (2012) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 257 ਜਿਥੇ ਧਾਰਾ 313 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਹੱਕ ਅਤੇ ਦਾਇਤਵ ਬਾਰੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਉੱਤੇ।

9. ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਜਵਾਬੀ-ਰਾਜ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਭਿਯੋਗ ਨੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਭਾਰ ਉਠਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਦੰਡਨੀਯ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ।

9.1. ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਛੋਟੀਆਂ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸੀਆਂ ਦਾ ਅਭਿਯੋਗ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਅਕੇਲੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਸਵਤੰਤਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨਾਲ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਵਿਵਿਧ ਫੈਸਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰਵਾਡਾ ਭੋਗਿਨਭਾਈ ਹਿਰਜੀਭਾਈ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਗੁਜਰਾਤ: (1983) 3 ਐਸਸੀਸੀ 217; ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੋਚੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਬਿਹਾਰ: (2002) 6 ਐਸਸੀਸੀ 81 ਅਤੇ ਲੀਲਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਹਰਿਆਣਾ:(1999) 9 ਐਸਸੀਸੀ 525 ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਛੋਟੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਸਾਮਾਨ ਹਨ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।

9.2. ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਹੋਰ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਵੇਖੀ ਗਈ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਖਾਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 1872 ਦੀ ਧਾਰਾ 106 ਅਧੀਨ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬੀ-ਰਾਜ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵਿਵਿਧ ਫੈਸਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਤਾਤੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਹਰਿਆਣਾ : (2018) 6 ਐਸਸੀਸੀ 610; ਅਤੇ ਰਾਜ ਰਾਜਸਥਾਨ ਬਨਾਮ ਕਾਸ਼ੀ ਰਾਮ:(2006) 12 ਐਸਸੀਸੀ 254 ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਧਾਰਾ 106 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਿਲਸਿਲੇਵਾਰ ਸਬੂਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

9.3. ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਤੋਂ ਪੀਡਬਲਿਊ-5 ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਘਟਨਾ ਦੀ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਦੀ ਅਲੀਬਾਈ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਧਾਰਾ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ

ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ।

9.4. ਉਚਿਤ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਸਵਾਲ ਉੱਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਾਭ ਨੂੰ ਲੰਬਾ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਅਭਿਯੋਗ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਆਪਣਾ ਮਾਮਲਾ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤਰਕ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦੇਣ ਲਈ, ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਹਰਿਆਣਾ ਬਨਾਮ ਭਗੀਰਥ : (1999) 5 ਐਸਸੀਸੀ 96; ਗੰਗਾਧਰ ਬਿਹੇਰਾ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਉੜੀਸਾ: (2002) 8 ਐਸਸੀਸੀ 381 ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੋਚੀ (ਉੱਪਰੋਕਤ) ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਥੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਆਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਿਆਨਿਕ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸ਼ੱਕ 'ਤੁਚਛ' ਜਾਂ 'ਸਿਰਫ ਸੰਭਵ' ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

9.5. ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਰਾਜ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਤੋਂ ਪੀਡਬਲਿਊ-3 ਤੱਕ ਗਵਾਹ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸਨ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਫਸਾਉਣ ਜਾਂ ਅਸਲ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਗੰਗਾਧਰਨ ਬਨਾਮ ਰਵੀਆਪਤੀ ਵੇਂਕਟ ਰੈੱਡੀ:(2013) 15 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 298 ਅਤੇ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੀ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਕਾਲਕੀ : (1981) 2 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 752 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਕਹਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਕੇਵਲ "ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ" ਤਾਂ ਹੀ ਕਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੁਦਰਤੀ ਗਵਾਹ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਸੰਬੰਧਿਤ ਗਵਾਹ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਨਕਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

9.6. ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦੇਖੇ ਜਾਣ ਦੀ ਥਿਊਰੀ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਅਕੇਲੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ।

9.7. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਰਾਜ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾਜਨਕ ਧਾਰਣਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਟਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ।

10. ਅਸੀਂ ਵਿਰੋਧੀ ਦਾਅਵਿਆਂ 'ਤੇ ਗੌਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ।

11. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਟਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਨਤੀਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਹਨ ਕਿ ਅਭਿਯੋਗ ਨੇ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਉਹ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕੇਵਲ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਕਤਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੂਰੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਚਛੇਦ 136 ਅਧੀਨ ਖਾਸ ਛੱਡ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਪਰ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਉਪਯੋਗੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੱਪੂ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਦੁਹਰਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ: (2022) 10 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 321 ਜਿਥੇ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਚਛੇਦ 134 ਅਤੇ 136 ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ (ਕ੍ਰਿਮਿਨਲ ਅਪੀਲੇਟ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਿਸਥਾਰ) ਐਕਟ, 1970 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨਿਯਮਿਤ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਖਾਸ ਛੱਡ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਬਾਰੀਕ ਫਰਕ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਹੈ: -

“71... ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਾਸ ਇਜਾਜਤ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹਰ ਇੱਕ ਖੋਜ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਲਈ

ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੰਚ ਹੋਵੇ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਗੁਮਰਾਹੀ ਜਾਂ ਨਿਆਂਕੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਮਾਨਕਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਾਰਨ ਵਿਗੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਪੱਖਪਾਤ ਜਾਂ ਅਨਿਆਂ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਸਤਕਸ਼ੇਪ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਅਨਿਆਂ ਦਾ ਰੋਕਥਾਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਪਰ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਰਸ ਕੇਵਲ ਦੁਰਲੱਭ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਣ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਪਸ਼ਟ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਯਮਿਤ ਅਪੀਲ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸਾਫ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਤੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨਾਲ ਹਸਤਕਸ਼ੇਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਲੈਣ ਲਈ।"

11.1. ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਮੇਕਲਾ ਸਿਵਾਇਹ ਬਨਾਮ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜਾ: (2022) 8 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 253, ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

"15. ਇਹ ਅਦਾਲਤੀ ਐਲਾਨ ਦੁਆਰਾ ਅਚਲ ਹੈ ਕਿ ਆਰਟੀਕਲ 136 ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਆਰਟੀਕਲ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਕਨੀਕੀ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਉੱਚ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਣ ਸ਼ਕਤੀ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਫਾਇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਅਪੀਲ ਹੇਠ ਫੈਸਲਾ ਕਿਸੇ ਗੰਭੀਰ ਅਨਿਆਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਗਲਤਫਹਮੀ ਜਾਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਹਸਤਕਸ਼ੇਪ ਕਰਨ ਦੀ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਬਲਕਿ ਉਮੀਦ ਵੀ ਹੈ।

16. ਇਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਨਤਾ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚੇ ਗਏ ਤੱਥ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਸਹੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਵਿਰਲੇ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਣ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੁਝ ਸਪਸ਼ਟ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀਅਤ ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਨਿਆਂ ਦੀ ਗਲਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਾਲ ਦਖਲ ਦੇਵੇਗੀ।"

12. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਭਿਯੋਗ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਕਮੀਆਂ ਅਤੇ ਖਾਮੀਆਂ ਹਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ; ਅਤੇ ਕਿ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਕਾਰਕ ਅਜਿਹੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਮੁਹੱਈਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਬਮਿਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਉਂਦਿਆਂ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਲਾਗੂ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ।

12.1. ਪਰਿਸਥਿਤੀਜਨਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਦ ਬਿਰਧੀਚੰਦ ਸਰਦਾ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਐਲਾਨੇ ਗਏ ਸਿਧਾਂਤ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹਨੁਮੰਤ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਰਾਜਾ: ਏਆਰ 1952 ਐਸ.ਸੀ. 343 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮਸ਼ਹੂਰ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਰਿਸਥਿਤੀਜਨਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਪੰਜ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਕਾਲਿਆ:-

"152. ਇਹ ਉਪਯੋਗੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮਹਾਜਨ, ਜੀ. ਨੇ ਹਨੁਮੰਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ:

"ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਸਬੂਤ ਪਰਿਸਥਿਤੀਜਨਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਨਿਸਕਰਸ਼ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਜੋ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਕੇਵਲ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸੁਸੰਗਤ ਹੋਣੇ

ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅਤੇ ਰੁਝਾਨ ਵਾਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਹਰ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਿਰਫ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਿਲਸਿਲਾ ਇੰਨੀ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਸੰਗਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਚਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਨਾ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ।"

153. ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਗਹਿਰੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਤੋਂ ਇਹ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਫ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਨਿਮਨਲਿਖਿਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ:

ਉਹ ਹਾਲਾਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਨਿ□ਕਰਸ਼ ਨੂੰ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਇੱਥੇ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਚਿੰਤਤ ਹਾਲਾਤ "ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਜਾਂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ" ਅਤੇ ਨਾ ਕਿ "ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ" ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। "ਸਾਬਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਅਤੇ "ਸਾਬਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ" ਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਵਿਆਕਰਣਿਕ ਬਲਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਭੇਦ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸ਼ਿਵਾਜੀ ਸਹਾਬਰਾਓ ਬੋਬਾਡੇ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਮਹਾਰਾ□ਟਰ ਵਿਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿੱਥੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ:

"ਜ਼ਰੂਰ, ਇਹ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਸਿਦਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੋਸ਼ ਸਿੱਧ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ 'ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ' ਅਤੇ 'ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ' ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਫਾਸਲਾ ਲੰਬਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਪ□ਟ ਕਲਪਨਾਓਂ ਨੂੰ ਪੱਕੇ ਨਿ□ਕਰਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਏ ਤੱਥ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਗਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਨੁਮਾਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣ,

ਹਾਲਾਤ ਨਿਰਣਾਇਕ ਕਿਸਮ ਅਤੇ ਰੁਝਾਨ ਦੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ,

ਉਹ ਹਰ ਸੰਭਵ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਿਰਫ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਬਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ

ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਇੰਨੀ ਪੂਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਚਿਤ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਨਾ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਿਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ।

154. ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿ ਸਕੀਏ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੰਜ ਸੋਨੇ ਦੇ ਉਸੂਲ, ਪਰਿਸਥਿਤੀਜਨਕ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਪੰਚਸ਼ੀਲ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

155. ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਿਸਥਿਤੀਜਨਕ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਇੱਕ ਆਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ, ਇੱਕ ਕੋਰਪਸ ਦੇਲਿਕਟੀ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ, ਉਸੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਗ੍ਰੈਸਨ, ਜੇ. (ਅਤੇ 3 ਹੋਰ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਮਤ) ਨੇ ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਹੋਰੀ [1952 NZLR 111] ਵਿਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਸੀ:

(1973) 2 SCC 793.

"ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਮੌਤ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀਆਂ: ਪਰਿਸਥਿਤੀਜਨਕ ਸਬੂਤ ਇੰਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਅਤੇ ਬਾਧਿਕ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਜਿਊਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਯਕੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕਤਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰਕਸੰਗਤ ਧਾਰਣਾ ਤੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।"

156. ਲਾਰਡ ਗੋਡਾਰਡ ਨੇ ਸ਼ਬਦ "ਨੈਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ" ਨੂੰ "ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ" ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸੋਧਿਆ।

157. ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸਿਦਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕੇਸ ਨੂੰ ਤਬ ਹੀ ਸਾਬਤ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਿਰਫ ਨੈਤਿਕ ਯਕੀਨ ਉੱਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ...

12.2. ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਵਿੱਚ ਅਸੰਗਤੀਆਂ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਿਆਮਲ ਘੋਸ਼ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਗੰਭੀਰ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਅਤੇ ਛੱਡਤਾਂ ਜੋ ਅਭਿਯੋਗ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਫਰਕ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ:

“68. ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਜਾਂ ਛੱਡਤਾਂ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਦ ਹੀ, ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗਿਣੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਛੱਡਤ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਦੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਭਿਯੋਗ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਹ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ। ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ, ਅਸੰਗਤੀਆਂ ਜਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਸੁਧਾਰ ਜੋ ਅਭਿਯੋਗ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਮੂਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਹ ਅਭਿਯੋਗ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਸਿਰਫ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਛੱਡਤਾਂ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਸਨੀਯਤਾ ਬਾਰੇ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਅੱਗੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੁਧਾਰ ਜਾਂ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਤਦ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ ਉੱਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਗੰਭੀਰ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਅਤੇ ਛੱਡਤਾਂ ਜੋ ਅਭਿਯੋਗ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਨੂੰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਵੱਖਰਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਅਭਿਯੋਗ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਮੁੱਲ ਉੱਤੇ ਅਸਰ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਅਭਿਯੋਗ ਦੇ ਕੇਸ ਉੱਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ।”

(ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

12.3. ਭਰਵਾਡਾ ਭੋਗਿਨਭਾਈ ਹਿਰਜੀਭਾਈ (ਉਪਰੋਕਤ) ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ,

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਿਰਣੇ ਨੂੰ ਖਾਸ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਨਹੀਂ ਖੋਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਿ ਨਿਰਣਾ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਜਾਂ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਸਬੂਤ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਜਾਂ ਪਕ੍ਸ਼ਪਾਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਤੋਂ ਪੀੜਿਤ ਹੈ। ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਨਿਰਣੇ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ

ਜਿਸ ਲਈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ

ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਮੈਮੋਰੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ; ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਅਣਉਮੀਦ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਵਿਅਕਤੀ ਤੱਕ

ਨਿਰੀਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੱਖਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਜਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਚਾਹੇ ਕਿੰਨਾ ਹੀ ਸੱਚਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਅਤੇ ਤੀਖੇ ਕ੍ਰਾਸ-ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਤਮਕ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ
ਆਦਿ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਪੈਸੇਜ ਨੂੰ ਉਪਯੋਗੀ ਤੌਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

"5……ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਤੱਥ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਹੈ ਜੋ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਸਮਾਨ ਤੱਥ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਖਾਸ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ: (1) ਕਿ ਨਿਰਣਾ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ (2) ਨਿਰਣਾ ਪਕ੍ਸ਼ਪਾਤੀ ਹੈ, ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੁੱਲ ਉੱਤੇ ਲੈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਜਾਂ (3) ਨਿਰਣਾ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਸਬੂਤਾਂ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਅਤੇ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਕਾਰਨ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਨਕਾਰਨ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਜਾਂ (4) ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਬੂਤ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤੋਲ ਨੂੰ ਝੁਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੌਜੂਦਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਨਿਰਣੇ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਉਚਿਤ ਜਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਮਿਹਨਤਨਾਲ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਜਾਂ ਮੁੜ ਮੁਲਾਂਕਣ ਉੱਤੇ ਜਾਣਾ ਉਚਿਤ ਜਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ। ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕਾਰਨ ਸਪਸ਼ਟ ਹਨ:

"(1) ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਮੈਮੋਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੇ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਸਕ੍ਰੀਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੀਡੀਓ ਟੇਪ ਦੁਬਾਰਾ ਚਲਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।

(2) ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਉਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਅਕਸਰ ਹੈਰਾਨੀ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮਾਨਸਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸੋਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

(3) ਨਿਰੀਖਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੋ ਇੱਕ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖ ਸਕੇ। ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਗਤੀ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਛਾਪ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਇਹ ਦੂਜੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਅਣਗੌਲੀ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(4) ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋਕ ਇੱਕ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਕੇਵਲ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਮੁੱਖ ਭਾਵ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖੀ ਟੇਪ-ਰਿਕਾਰਡਰ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਅਵਾਸਤਵਿਕ ਹੈ।

(5) ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਹੀ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਅਵਧੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਲੋਕ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੁਰੰਤ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਹੀ ਜਾਂ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਫਿਰ, ਇਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸਮੇਂ-ਸੰਵੇਦਨਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

(6) ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਉਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਯਾਦ ਰੱਖੇ। ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਲਝਣ ਜਾਂ ਗੜਬੜ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(7) ਇੱਕ ਗਵਾਹ, ਭਾਵੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਚਾ ਹੋਵੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਅਤੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤੀਖੀ

ਕ੍ਰਾਸ-ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਾਰਨ ਭੰਚਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਦੇਵੇ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਬਾਰੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਵੇ, ਜਾਂ ਤੁਰੰਤ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਵੇਰਵੇ ਭਰ ਦੇਵੇ। ਗਵਾਹ ਦਾ ਅਵਚੇਤਨ ਮਨ ਕਦੇ ਕਦੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਰਖ ਦਿਖਣ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰ ਕਾਰਨ ਭਾਵੇਂ ਗਵਾਹ ਉਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸੱਚਾ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਖਾਤਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ — ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਬਚਾਅ ਤੰਤਰ ਹੈ ਜੋ ਤੁਰੰਤ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ 'ਤੇ ਸਰਗਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

(ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

12.4. ਗੰਗਾਧਰ ਬਿਹੇਰਾ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁੜ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਮਾਨਿਆ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਖਿਆ: -

"15. ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਮਾਨਿਆ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਸਾਮਾਨਿਆ ਨਿਰੀਖਣ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਕਾਰਨ ਸਮਰੱਥਾ ਦੀਆਂ ਸਾਮਾਨਿਆ ਗਲਤੀਆਂ, ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਦਮਾ ਅਤੇ ਖੌਫ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਗਵਾਹ ਕਿੰਨਾ ਹੀ ਈਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਟੀਰੀਅਲ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਸਾਮਾਨਿਆ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਮਾਨਿਆ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਲੇਬਲ ਲਗਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਨੂੰ ਵਰਗੀਕ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਮਾਨਿਆ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵਸਨੀਯਤਾ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਮੈਟੀਰੀਅਲ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਐਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਹਿਲੂ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੋਚੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਬਿਹਾਰ [(2002) 6 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 81] ਵਿੱਚ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ....."

(ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

12.5. ਨੇੜਲੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਗੰਗਾਭਵਾਨੀ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਿਦਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ: -

"15.....ਇਹ ਇੱਕ ਸੈਟਲਡ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਹੈ ਕਿ ਨੇੜਲੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚਣਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਤੀਜੇ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੋਸ਼ੀ/ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਲਈ, ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਗਵਾਹ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਗੂੰਜ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਸੰਗਠਿਤ, ਵਿਸ਼ਵਸਨੀਯ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। (ਵੇਖੋ ਭਗਾਲੂ ਲੋਧ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਯੂ.ਪੀ.) [(2011) 13 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 206]"

(ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

12.6. ਰਾਮਨਰੇਸ਼ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੌਰਾਨ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸੇ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ, ਇਸ ਨੇ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਖਿਲਾਫ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਾ ਲੈਣ ਸਮੇਤ, ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਪਰੀਤ ਅਰਥ ਕੱਢਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ:-

"49. ਸੈਕਸ਼ਨ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਅੱਗੇ ਵੀ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਸੈਕਸ਼ਨ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਨਤੀਜਾ, ਸਮੇਤ ਵਿਰੋਧੀ ਨਤੀਜਾ, ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੋਵੇਗਾ।

**** **** *****

52. ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਥਰਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮੱਗਰੀ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਉੱਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਅਧੀਨ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸ ਖਿਲਾਫ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸ ਮੌਕੇ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਂਦਾ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਤੀਜੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਇਸ ਮੌਕੇ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਇਹ ਅਭਿਯੋਗ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

12.7. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 106 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਘਾਟ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਤਪਾਲ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ: -

"6. ਅਸੀਂ ਵਿਰੋਧੀ ਪੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਉੱਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ। ਘਟਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖਿਆ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਸਿਰਫ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂਪ੍ਰਣਾਲੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀਆਂ ਦਾ ਢੇਰ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਚਾਰਣ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਛੱਡਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਵੇਖੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਪਰਿਸਥਿਤੀਜਨਕ ਸਬੂਤ ਦੇ ਇੱਕ ਪਹਿਲੂ ਵਜੋਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੋਰ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਲਾਸ਼ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 106 ਅਧੀਨ ਮੌਤ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਕੋਈ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਜਾਂ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਫਰਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੋਟਿਵ ਸਥਾਪਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਰਾਮਦਗੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਹਾਇਕ ਸਬੂਤ ਉਪਲਬਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸਿਲਸਿਲੇਵਾਰ ਚੇਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਇਕੋ ਇੱਕ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਾਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਭਵ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਦੇ ਹਾਇਪੋਥੈਸਿਸ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਦੋਸ਼ ਸਿੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਜਾਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਚੇਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਛੇੜਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹਰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਲਈ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

(ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

12.8. ਸਤਯੇ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਅਨਜ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰਾਖੰਡ ਦੀ ਰਾਜ: (2022) 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 438 ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਅਭਿਯੋਗ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਫ ਮੌਲਿਕ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 106 ਅਭਿਯੋਗ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮੁੱਖ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟਕਾਰਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

"19. ...ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਅਭਿਯੋਗ ਨੇ ਉਹ ਸਾਰੀ ਕੜੀਆਂ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਜੋ ਨਿਸਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਕੱਢਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਹੀ ਅਲੋਪਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਰਾਜ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਮਿਸ਼ਰਾ ਦੁਆਰਾ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 106 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਭਰੋਸਾ ਵੀ ਗਲਤ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 106 ਨੂੰ ਅਭਿਯੋਗ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟਕਾਰਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ...."

12.9. ਉਪਰੋਕਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਪਯੋਗੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੋਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਕਿ ਸਬਿਤਰੀ ਸਮੰਤਰਾਯ ਬਨਾਮ ਓਡੀਸ਼ਾ ਦੀ ਰਾਜ: 2022 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ ਆਨਲਾਈਨ ਐਸ.ਸੀ 673 ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਰਿਸਥਿਤੀਜਨਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 106 ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ 3-ਜੱਜ ਬੈਂਚ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵੱਖਰੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਤੱਥ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ, ਪਰਿਸਥਿਤੀਜਨਕ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਜਵਾਬ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਕੜੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ, ਇੰਟਰ ਅਲੀਆ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ:

"19. ਇਸ ਲਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਾਰਾ 106 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਦੋਸ਼ਾਰੋਪਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੋਝ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ਾਰੋਪਣ ਵੱਲੋਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਲਸਿਲੇਵਾਰ ਕੜੀ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਕ ਵਾਜਬ ਅਨੁਮਾਨ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਫ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ, ਪਰਿਸਥਿਤੀਜਨਕ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਇਕ ਦੋਸ਼ੀਲਾ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਜਵਾਬ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਲਸਿਲੇਵਾਰ ਕੜੀ ਵਿੱਚ ਇਕ ਵਾਧੂ ਕੜੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

13.ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੁਹਰਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਸੰਪੂਰਣ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

14. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੁੱਢਲੇ ਪਹਿਲੂ ਬਹੁਤ ਜਿਆਦਾ ਵਿਵਾਦਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਿਸਥਿਤੀਜਨਕ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਪਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਗਵਾਹਾਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-1, ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ਾਰੋਪਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-6 ਜਮਾਲ ਮੁਹੰਮਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ਾਰੋਪਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 18.06.2007 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨਾਲ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਤੋਂ ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਆਈ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ, ਪੀੜਤ ਬੱਚੀ, ਦੀ 21.06.2007 ਨੂੰ ਹੋਮੀਸਾਈਡਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

15. ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਮੁੱਖ ਵਿਵਾਦਤ ਹਿੱਸਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-6 ਜਮਾਲ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਨੁਸਾਰ, 20.06.2007 ਨੂੰ, ਉਸ ਨੇ ਪੀੜਤ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਬਸ਼ੀਰਾ ਨਾਲ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਧੀ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਨਾਲ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ਾਰੋਪਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ 21.06.2007 ਦੀ ਸਵੇਰ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਬੱਚੀ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜਿਆਦਾ ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਰਹੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਸਾਸ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਘੁੱਟਣ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਪੀਡਬਲਯੂ-6 ਜਮਾਲ ਮੁਹੰਮਦ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਬੱਚੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖਬਰ ਮਿਲਣ 'ਤੇ 21.06.2007 ਨੂੰ ਦੇਰ ਦੁਪਹਿਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੋਰ ਦੋਸ਼ਾਰੋਪਣ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕ੍ਰਾਸ-ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਇਹ ਪਹਿਲੂਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅਲੀਬੀਜ਼ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

15.1 ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਅਲੀਬੀ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਹਿਯੋਗੀ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪੀਡਬਲਿਊ-6 ਜਮਾਲ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ, ਕਿ 20.06.2007 ਨੂੰ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ। ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-1,

ਪੀਡਬਲਿਊ-2 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਿਊ-3 ਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਆਪਣੇ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਸੀ, ਦੋ ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ, ਪੀਡਬਲਿਊ-4 ਸ਼ਰੀਫੁਨੀਸ਼ਾ, ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਦੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਿਊ-5 ਥਿਰੂ-ਜੋਥੀ, ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਦਾ ਪੜੋਸੀ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਦੇਖਿਆ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਥਾਂ 'ਤੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-2 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਿਊ-3 ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਪਰ ਜੇ ਬਹਸ ਦੇ ਖਾਤਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਗਵਾਹ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਪੀਡਬਲਿਊ-4 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਿਊ-5 ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਅਤੇ ਛੱਡਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਪੀਡਬਲਿਊ-4 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਿਊ-5 ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਥਾਂ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਕਿਉਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਦਿਖਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ।

15.2 ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 21.06.2007 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਘਟਨਾ ਦੇ ਦਿਨ ਹੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਨੌ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ, ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਪੀਡਬਲਿਊ-6 ਜਮਾਲ ਮੁਹੰਮਦ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਥਿਊਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 20.06.2007 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਲੱਕੁੜੀ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ 21.06.2007 ਨੂੰ ਪੇਰੰਬਲੂਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ, ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਤਾਰਕਿਕ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਲੀਬੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ।

16 ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਜਾਗਰ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁੱਖ ਕਾਰਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਕੁਝ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਬਸ਼ੀਰਾ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਕੀਤੇ। ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਸਨ ਜੋ, ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਸ਼ੱਕਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਬਸ਼ੀਰਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਕਹੇ ਗਏ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ, ਕੇਵਲ ਸਾਧਾਰਣ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਉਚਿਤ ਸਮਝ ਦੀ ਕਮੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਮੰਨੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

16.1. ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਬਸ਼ੀਰਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਾਸ ਅਤੇ ਪੀੜਿਤ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦਾਦੀ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਿਸੰਗਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪੈਸੇ ਲਏ ਇਡਲੀ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ 100 ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਡਲੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੱਡੀ ਵਿਸੰਗਤੀ ਤਦ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੀਜੀ, ਬਾਜ਼ਾਰ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕੀ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸੰਗਤੀਆਂ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਅਭਿਯੋਗ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

16.2. ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਸਹੀ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੀਡਬਲਿਊ-1, ਜੋ ਕਿ ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀ ਹੈ, ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਹਨਾਂ ਵਿਸੰਗਤੀਆਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਅਤੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਭਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੀੜਿਤ ਬੱਚਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਇਆ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਕੀ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪੈਸੇ ਲੈ ਕੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਪੈਸੇ ਲਏ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਹੋਰ, ਉਕਤ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਰ ਦੁਪਹਿਰ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਨਹੀਂ

ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਿਊ-10 ਸੁਬੁਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਦੇ ਵਰਜਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਸੰਗਤੀ ਵੀ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਅਤੇ ਦੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਿਰਣਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਰਜਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ-1 ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗਲਾ ਘੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਦਾਅਵਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਜੋ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਮੇਤ ਆਜ਼ਾਦ ਗਵਾਹਾਂ PW-4 ਅਤੇ PW-5 ਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਇਹ ਗੱਲ ਬਣਾਈ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਬੱਚੇ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਨਾਲ ਉਪਲਬਧ ਸੀ।

16.3 ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਪੱਖ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ, ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਪੂਰੀ ਅਭਿਯੋਗ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ PW-1 ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਗਾਤਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਨਿੱਜੀ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖੇ ਗਏ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ, ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸਾਂ ਜਾਂ ਅਸੰਗਤੀਆਂ ਜਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਸਜਾਵਟਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਹੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਭਰਵਾਡਾ ਭੋਗਿਨਭਾਈ ਹਿਰਜੀਭਾਈ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਗਿਣਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਨਾਲ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ, ਮਾਮੂਲੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

17. ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਾੜੀ ਨਾਲ ਗਲਾ ਘੁੱਟ ਕੇ ਮਾਰਿਆ, ਇਹ ਗੱਲ ਪੋਸਟ-ਮਾਰਟਮ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ, ਇਹ ਵੀ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰਾਂ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣ ਨਾਲ ਚੋਟ ਲੱਗੀ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਲੰਬਾਈ 20 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਅਤੇ ਚੌੜਾਈ 2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਸੀ ਗਲ 'ਤੇ ਅਤੇ ਥਾਇਰਾਇਡ ਕਾਰਟੀਲੇਜ ਹੱਡੀ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ। PW-8 ਨੇ ਵੀ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਸਾੜੀ ਦਾ ਬਾਹਰਲਾ ਸਿਰਾ ਮੋੜ ਕੇ ਗਲ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗਲਾ ਘੁੱਟਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਚੋਟ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਸਾੜੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਖੂਨ ਦੇ ਦਾਗ ਸਨ।

18. ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਸੈੱਟ ਵਿੱਚ, ਅਭਿਯੋਗ ਵੱਲੋਂ ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਮੋਟੀਵ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਉਸਦੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦੀ ਅਤੇ, ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਜਬਰਦਸਤੀ ਐਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੇ ਅਸਤਿਤਵ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ, ਇਸੇ ਸਮੇਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਾਕਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਕਿ, 18.06.2007 ਤੱਕ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਪੇਰਾਮਬਲੂਰ ਆਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

19. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੇਸ਼ਕਸ਼, ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਅਭਿਯੋਗ ਵੱਲੋਂ ਜਾਂਚਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਉਸਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦਾ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਭਿਯੋਗ ਵੱਲੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਟੀਰੀਅਲ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਿਤ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮੈਟੀਰੀਅਲ ਗਵਾਹ ਸਮਝਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 313 CrPC ਅਧੀਨ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੋਕਿਆ।

20. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 313 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਸਿਰਫ ਨਕਾਰ ਕੇ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅਭਿਯੋਗ ਸਬੂਤਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀੜਤ ਬੱਚਾ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਜਿਊਂਦਾ ਸਿਰਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਉਸ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਐਸਾ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ, ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 106 ਦਾ ਬੋਝ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਸਤਪਾਲ ਅਤੇ ਸਬਿਤਰੀ ਸਮੰਤਰਾਯ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ।

21. ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਤੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮਾਨ ਖੋਜਾਂ ਨਾਲ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹੈ।

22. ਵਿਕਲਪਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸਿਰਫ ਕਤਲ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋਮੀਸਾਈਡ ਦਾ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਆਪਣੀ ਸਾਸ (ਪੀਡਬਲਿਊ-1) ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਝਗੜਾ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਉਤੇਜਨਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਾ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 300 ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਵਾਦ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ; ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਆਈਪੀਸੀ ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

23. ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅੰਕਿਤ ਜ੍ਵਾਨ
(ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਗਈ : ਕੀਆ ਫਿਲੋਮੀਨਾ ਰੇਬੇਲੋ ਅਤੇ ਮਹਿੰਦਰ ਯਾਦਵ, ਐਲਸੀਆਰਏ) ਅਪੀਲ ਰੱਦ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Vasu Gupta
Advocate